

(Ordfører)

Karina Lorentzen (SF):

Det her forslag har jo den lidt besynderlige dobbelthed i sig, at det både skal være en styrkelse af enkeltpersoners rettigheder, og så skal det også være en styrkelse af rettens rettigheder. Det er jo i sig selv spændende, hvordan det kan lade sig gøre, men måske udelukker det ene ikke det andet.

Vi kan konstatere, at meget kriminalitet i dag er grænseoverskridende, og det er også afgørende for SF, at der er et fornuftigt og et smidigt samarbejde mellem EU-landene for at bekæmpe netop grænseoverskridende kriminalitet. Men det er også samtidig en ankerplads, at vi sørger for, at det her samarbejde sker under de almindelige retsgarantier og principper om retssikkerhed. Det er jo indlysende, at de enkelte EU-landes retssystemer er meget forskelligt indrettet, og vi vil gerne sikre os imod, at borgere uforvarende kommer i klemme her.

Problemet for mig her er, at man har taget alt godt fra havet, nemlig nogle rammebekendtgørelser, som vedrører afgørelser, der er truffet, uden at den berørte person har været til stede, og så har man lavet nogle muligheder for, hvornår et land ikke kan undslå sig for at fuldbyrde de her afgørelser. For nogle af afgørelserne er forslaget meget fornuftigt, f.eks. hvad angår konfiskation og bødesager. Her kan Danmark f.eks. ikke afslå en anmodning fra Tyskland, hvis den berørte person havde været informeret om muligheden for at være til stede under en retssag, eller hvis vedkommende ikke ønsker at anke en afgørelse. Det er i og for sig i orden.

Vi har andre betænkeligheder. Det er i forhold til den europæiske arrestordre, som SF jo også engang i sin tid var noget forbeholden over for. Sådan som det er i dag, kan Danmark jo afslå udlevering af en borger til f.eks. Rumænien på visse betingelser. Vi ved jo også, at retssystemet er meget anderledes i Rumænien – mildest talt – og at der er korruption og magtmisbrug, er også en mulighed.

Nu kan Danmark efter det her forslag som udgangspunkt ikke stille nogen krav. Nu skal Danmark bare udlevere. SF's ærinde er slet ikke at beskytte kriminelle imod strafforfølgelse. Vi er meget enige i, at der skal være mulighed for at strafforfølge dem, men med forslaget lægges der faktisk op til, at Danmark ikke længere kan sætte spørgsmålstegn ved en udlevering. Nu skal det være i orden at udlevere, hvis bare bor-

Kl. 10:53

geren får kendskab til afgørelsen på overdragelsestidspunktet og så i øvrigt har mulighed for at få sagen prøvet igen.

Jeg synes, det lyder noget søgt, for det forudsætter netop, at man skal finde sig i at blive udleveret, selv om man i princippet kan være uskyldig, og Justitsministeriet afviser heller ikke, at en nye prøvelse faktisk kan føre til en frifindelse.

Jeg synes, at stort set alle høringsparter er betænkelige ved den her nye regel, og så må jeg sige, at så er SF det altså også. Jeg må i hvert fald sige, at jeg har brug for et grundigt udvalgsarbejde for at kunne afklare, hvordan det her påvirker retssikkerhed, og hvordan det forholder sig til dobbelt strafbarhed i øvrigt.

Kl. 10:56

Formanden:

Tak til fru Karina Lorentzen. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører.

Kl. 10:56

(Ordfører)

Morten Messerschmidt (DF):

Tak formand, og tak ikke mindst for fleksibiliteten.

Forslaget er jo en udvidelse af det, der i EU-retten, når det handler om de fælles regler for retspolitisk samarbejde, handler om gensidig anerkendelse, som også den tidligere ordfører har været inde på. Og det lyder jo egentlig meget tilforladeligt, at man gensidigt landene imellem skal anerkende rekvitioner og anmodninger og forespørgsler osv., men dykker man ned under overfladen, vil man se, at det, det sådan set handler om, er, at landene fratages muligheden for at bibeholde en smule sund fornuft, nemlig den sunde fornuft, der sådan set i al sin enfoldighed ligger i at stille spørgsmålet: Hvorfor? Hvad skal det her egentlig bruges til?

Når lande, som er med i EU, anmoder om forskellige retsskridt fra Danmark, fra dansk politi, så fratages vi med det her forslag muligheden for at anmode om en begrundelse for, hvad de forskellige ting, vi altså forpligter os til at medvirke til efterforskningsmæssigt eller i anden sammenhæng, egentlig meningsfyldt skal bruges til. Så derfor forudsætter en gensidig anerkendelse jo i hvert fald som minimum, at vi ved, at retssamfundet og retsgarantierne og retsbeskyttelsen i de lande, vi altså samarbejder med, er fuldt ud på højde med det, som vi normalt tilbyder vores statsborgere, som vi tilbyder de folk, som altså bliver behandlet i det danske retssystem.